ЦІНА 1 КРБ.

перець

№ 13. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1950 р.

Деякі будівельні організації не дбають про культуру будівництва. При здачі готових будинків вони «забувають» прибрати гори будівельного сміття, тротуари й під'їзні шляхи залишають невпорядкованими.

— Молодці будівельники! Який чудовий будинок збудували!

— Так-то воно так, та вселитися в нього як?!

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Мал. С. САМУМА

Гриць у танці на гулянці,
Гляньте, парубок як слід,

А як в поле вийде вранці —
Не то баба, не то дід.

Дмитро БІЛОУС

ЗУСТРІЧ

Герою Соціалістичної Праці Євдокії Діхтяр присвячую.

Як приїхав із столиці
В нашу ланку газетяр,
Та й питає в молодиці:
— Вибачайте, ви — Діхтяр?

Опустила чомусь вії,
Посміхнулася: — Овва!
Та тепер же Євдокії
На роботі не бува.

В неї — чули мабуть — орден
Та ще й Зірка золота.
Євдокія дуже горда —
Що тепер їй ланка та!

А дівчата аж очима
Грають, стримуючи сміх.
Газетяр знизав плечима,
Поглядаючи на всіх

Молодиця ж та вантажить
На машину урожай.

Що ж, дивися, як-то кажуть,
Та робить не заважай!

Беручка — і руки вмілі,
Справді варті похвали...
У контору до артілі
Всі увечері зайшли.

Тут підходить Євдокія:
— От що, друже газетяр!
Зайнята була тоді я,
Вибачайте, я — Діхтяр...

Та гарячі в нас події —
В нас, як бачите, жнива. —
Газетяр до Євдокії
Посміхнувся: Що ж,
бува!..

с. Іскрине,
Шполянського району.

Здоровенькі БУЛИ!

ЛИСТ М. О. КУЗЬМЕНКОВІ, ДИРЕКТОРОВІ ШКОЛИ № 9, ЩО В МІСТІ ЧЕРКАСАХ, КИЇВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

Миколо Опанасовичу, здоровенькі були!

На одній з редакційних нарад наші художники-карикатуристи, самокритично оцінюючи все ними зроблене, відверто визнали, що їм досі не вдалося створити повноцінний, типовий, якщо можна так сказати, портрет затискувача критики — цього неприємного суб'єкта з серії типів, що відходять в минуле.

Вустами художників глаголить істина. Від їхніх карикатур, зроблених в цьому плані, дійсно віє штампом, давниною. Зображуючи затискувачів критики, художники-карикатуристи малюють типів, схожих, як дві краплі води, на Іллю-громовержця і гоголівського Сквозника-Дмухановського разом узятих. Поза войовнича, очі от-от з орбіт вискочать, кулачища стиснуті, а з рота вилітають слова, не слова, а громи й блискавки:

— Кри-и-ти-ки не потерррплю!!! В барранячий рріг скррручу!!!

На радянській землі таких типів залишилось дуже мало. Тепер затискувач не завжди насмілюється перти на критику, як ведмідь на рогатину. Небезпечно, одразу на гачок попадешся.

Затискувач тепер обережний, тонкий, делікатний. Зовні, як правило, він урівноважений. Сучасний затискувач критики десять раз забожиться вам, що єдине, що він найбільше любить у світі, — це критику й самокритику, що його хлібом не годуй, а тільки критикуй, і він вічно дякуватиме за це і тобі, і всім твоїм нащадкам до сьомого коліна включно.

І «дякує»! «Дякує» обережно, тонко, делікатно.

— Пора знайти і показати такого затискувача критики, — сказали карикатуристам.

Повідомляємо: вибір наших художників упав на Вас, Миколо Опанасовичу. Спочатку вони хотіли було зупинитися на кандидатурі тов. Пастухова — директора Чигиринського бухгалтерського технікуму, але довелося забракувати. Не типова. Глянеш на товариша Пастухова і здається, що це на нього весь час дивились карикатуристи, зображуючи тип затискувача критики. Здається, що він не більше як півгодини тому зійшов з сторінок сатиричного журналу й одразу сів у крісло директора навчального закладу.

Пастухов — один з тих небагатьох, які атакують критику в лоб, які б'ють по критиках з плеча. Покритикували Пастухова на відкритих партійних зборах за його неблаговидні діла, а він взяв та й звільнив з роботи кількох неспокійних викладачів.

— Крритики не потерррплю!!! В барранячий рріг скррручу!!!

Не підходить нам Пастухов. Інша річ Ви. Типовішого типа затискувача критики вдень з вогнем не знайдеш. Ви довели це на практиці. Пам'ятаєте, як на педраді старий педагог М. Д. Хоменко покритикував Вас за надто роздуту пиху. У Вас кипіло все, як в горшику, але Ви не закричали: «Не потерррплю!!! В барранячий рріг скррручу!» Боже спаси. Ви й виду не подали, що Вас заїло, що Ви затаїли злобу на Михайла Дмитровича Хоменка. Навпаки, Ви робили такий вигляд, наче критика доходить до найдальших закутків Вашої свідомості і тут же, на нараді, очищає Вас від пережитків учорашнього дня.

За М. Д. Хоменка Ви взялися згодом. Лагідно, ввічливо Ви сказали педагогові з тридцятирічним педагогічним стажем, що він не відповідає вимогам школи № 9 і хай собі переходить в іншу школу. А трохи пізніше Ви попередили М. Д. Хоменка і його дружину (теж вчительку), що вони протягом трьох днів повинні звільнити шкільну квартиру...

От який ви! Будьте ж такі ласкаві, прийміть наших художників і покажіться їм, а вони вже в боргу не залишаться і покажуть Вас в усій красі. А там, дивись, і черкаські міські організації звернуть на Вас увагу і теж в боргу не залишаться.

З глибокою вірою в те, що так станеться, передаю Вам привіт од щирого серця.

Від вашого ПЕРЦЯ.

СКЛАДНА ПРОБЛЕМА

Фізкультурники республіки звернулися до Міністерства легкої промисловості з таким листом:

«Дорогі товариші!

Чи не помітили ви, наші любі, наші милі, що надворі вже минула весна і що вже настало літо. Може ви, дорогі товариші, пропустили ці зміни в природі, бо ми знаємо, якої у вас роботи-роботи та ще роботи, і такі ви заклопотані-заклопотані та ще раз заклопотані, — так що могли справді і не помітити літа. А воно, літо, взяло та й настало. А літом, як ви знаєте (а може й того ви не знаєте?!), жарко, спека, піт ллється і дихати важкувато, коли не в холодочку. А нам, фізкультурникам, не часто доводиться бути в холодочку, — ми більше на сонці, на стадіонах, на бігових доріжках, на воді, на горах. От воно й припікає. І ми, фізкультурники, влітку скидаємо з себе теплі світери, лижні вбрання та кожушки й одягаємо на себе ле-

генькі майки, прозорі натільні сіточки, трусики. В них ми влітку почуваємо себе дуже легко, зручно, вигідно, й бігаємо, стрибаємо, плаваємо, волейболимо, баскетболимо.

Так от оних самих майок та сіточок у нас і нема, бо ви, дорогі товариші, їх для нас на літо не приготували, а, кажуть, що будуть вони на зиму, а на літо ви більше дбали про кожухи, світери та повстяки.

А нам літом у кожухах трудно!

Дуже вас просимо сповістити, коли будуть сітки та майки?

Цілуємо вас. **Ваші фізкультурники».**

Міністерство легкої промисловості, кажуть, на цей лист готує фізкультурникам таку відповідь:

«Дорогі фізкультурники!

Листа вашого ми одержали і дуже здивувалися. Ми ніколи не припускали, що ви такі, м'яко висловлюючись, легковажні. Ви просите на літо сітки та майки! Ич які хитрі! У майці та в сітці всякий може і побігти, і стрибнути, і диска кинути, і у волейбола виграти і т. д.... Навіть поставити рекорд у плаванні і стилем брас, і вільним стилем. А ви попробуйте це зробити в кожусі або у повстяках... Отоді ми вас визнаємо за справжніх рекордсменів! Ніяких ми вам майок і сіток і далі не робитимемо, спринтеруйте й стайєруйте в кожухах.

Хіба, може, зробимо кілька майок на зиму для лижників та для ковзанярів. — спеціально для того, щоб морозцем їх підбадьорювало!

Живіть здорові! Фізкульт-ура!!

Ваше Міністерство легкої промисловості».

☆ ☆ ☆

Добре фізкультурникам: вони хоч листа написали. А що робити дітям, які листів писати ще не вміють? За них доведеться самому Перцеві поговорити з керівниками Укоопромради.

— Як це трапилось, як сталося, вельмишановний товаришу Могило, що ви

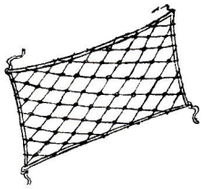

умудрились мотузяну сітку перетворити в складну проблему, в нерозв'язане завдання? Невже це така складна справа, виробляти сітки до дитячих ліжок? А їх же (сказати сором!) вдень з вогнем в крамницях не відшукаєш... Що порадите робити без сіток в дитячих садках, наприклад? Посадити няньку біля кожного ліжка, щоб діти лобів собі не розбивали? Чи може до вас приставити няньку, щоб вчасно нагадувала вам про випуск цих елементарних, але дуже потрібних речей?

Незвичайні пригоди

ЗНАХІДКА. В органи міліції м. Харкова доставлена знахідка — скульптурний портрет невідомого, зліплений з гливкого хліба. Як точно вдалося встановити, в скульптурі увічнено директора Харківського хлібозаводу № 3 т. Мутьяна.

ЖИВЦЕМ ПОХОВАНА. У 1947 р. з Дніпропетровської облпрокуратури зникла кримінальна справа про розбазарювання державного майна колишніми керівниками облсільбудтресту Чаликом і Велігіним. Через 3 роки її знайдено похованою в довгому ящику Кіровської райпрокуратури. Винні в похованні розшукуються. Підозра падає на облпрокурора т. Конопльова та райпрокурора т. Бутурліна.

БУРЯ В ЛЕТИЧЕВІ. Над вулицею Івана Франка в Летичеві, Кам'янець-Подільської області, пронеслася велика буря з грозою. Від бурі дуже потерпів будинок лісгоспу. Бурю зняв голова райвиконкому т. Немченко. Силою наряду міліції з будинку викинуто меблі, документи, ящики та інше майно. Прибулі на місце пригоди органи прокуратури нічого вдіяти не змогли. Буря не вщухає.

СВАВІЛЬНА КОРОВА. До бахмацького парку культури й відпочинку (Чернігівщина) самовільно вселилася корова й почала псувати зелені насадження. На пропозицію адміністрації негайно ж залишити парк, корова категорично заявила: «Поки мій хазяїн т. Антоненко працює бахмацьким райпрокурором, мене, виселяти з парку заборонено. Я — прокурорська корова!»

КРАДІЖКА. Боровська районна газета «Радянське село» № 43 (Харківщина) украла кілька шматків передовиці у газети «Колхозное село» № 41, що виходить у Вільховатському районі, тієї ж області.

Плагіаторів спіймано на гарячому.

Американський суд виправдав воєнних злочинців: колишнього гітлерівського генерала Реннера та запеклого фашиста Фліка, який під час німецько-фашистської тимчасової окупації України по-звірячому розправлявся з радянськими людьми.

НОВЕ В АМЕРИКАНСЬКОМУ СУДІ

— Встать! Підсудний іде!!!

Мал. БЕ-ША.

Янкі при дворі Макартура

«МИ ГОТОВІ ПЛАТИТИ, АЛЕ МИ НЕ ХОЧЕМО ХВОРІТИ»

Цими днями зустрівся я з приятелем, який недавно приїхав з Японії.

— Ну, як поживають там янкі при дворі Макартура? — спитав я в нього.

— Лікуються! — коротко відповів приятель.

— Як це — лікуються?

— Дуже просто. За офіціальними даними, сто процентів особового складу бригади морської піхоти контр-адмірала Бекера хворіє на венеричні хвороби.

— Сто процентів?!

— Сто процентів! 20 лютого 1950 р. японський уряд видав ювілейну книгу фактів, так звану «Білу книгу», двадцять п'яту від початку американської окупації Японії. В книзі повідомляється, що сорок процентів жителів країни сонячного сходу хворіє на ту ж хворобу, що й бригада морської піхоти. Тут же наводиться список 1600 благовірних японських жінок, які захворіли тільки тому, що їх приголубили американські офіцери.

Ці цифри викликали паніку у близьких до американців японських родинах. Вірні дружини почали побоюватися своїх чоловіків. Вірні чоловіки почали побоюватися своїх дружин, яких можуть ще ощасливити велелюбні представники сорока дев'яти заокеанських штатів. До редакцій газет почали надходити листи. Чоловіки й жінки писали: «Ми готові платити, але ми не хочемо хворіти!»

«ЗГІДНО ВСТАНОВЛЕНОГО ПОРЯДКУ»

Недавно у газеті «Асахі» було опубліковано таке повідомлення Токійського поліцейського управління:

«Вчора вранці громадянку Гото, 19-ти років, було вбито пострілом в голову з пістолета. Особа, яка вчинила цей навмисний постріл, не підлягає юрисдикції японських властей. Про пригоду повідомлено відповідним властям, згідно встановленого порядку».

Всі читачі зрозуміли, що тут ідеться про американця. Японська поліція не затримала вбивцю — вона не має на це права. Американські власті не засудили його — вбивати японців американськими законами не заборонено. Тоді ж та ж «Асахі» вмістила листа одного селянина.

— Я, — писав селянин, — захоплений американською демократією! Особа, яка навмисне вистрелила з пістолета в голову громадянки Гото, залишилась непокараною. Але японський уряд не розуміє великого значення американської демократії. Треба було б і японському урядові так великодушно ставитись до своїх громадян. Та замість цього японські власті засудили мого сина до чотирьох років тюрми за несплату половини податку. А в мого ж сина не було ані жмені рису, ані іени грошей, і він нікого не вбивав. Коли ж, нарешті, і в нас будуть щасливі американські закони?»

У примітці до листа редакція повідомила:

«Ми зацікавилися долею Вашого сина і з'ясували обставини горя, що спіткало Вашу родину. Вашого сина було засуджено за директивою Макартура про суворе покарання неплатників податку. Особи, що вчинили навмисне вбивство, цій директиві не підлягають».

Так реакційна газета «Асахі», сама того не бажаючи, хвицнула розгнузданих янкі.

«ЦІННИЙ ВИХОВНИЙ ПРИКЛАД»...

Заохочувані Макартуром, американські молодчики у формі морської піхоти утяли недавно штуку, яка закінчилася дипломатичним скандалом. В одному з найфешенебельніших ресторанів Токіо — в ресторані «Годжуон» — недавно стався цікавий інцидент. Сюди зайшли повечеряти радник шведського посольства з дружиною та один шведський комерсант. За сусіднім столиком пила-гуляла група американських військових. Два підпилих сержанти запросили дружину радника шведського посольства перейти до їхнього столика. Радник посольства, з тактом, властивим представникові дружньої країни, повідомив солдатам, що він дипломат, особа недоторкана, й тому американці не мають права так нечемно поводитися з його дружиною. Але сержанти продовжували атаку. Тоді радник прочитав хоробрим янкі коротку, але змістовну лекцію з міжнародного права. Але й це не допомогло. Сержанти схопили перелякану жінку й силоміць потягли її до свого столика. Дипломат перейшов від красномовності до фізичних методів самооборони. За кілька хвилин американські вояки так спотворили недоторкану особу шведського дипломата, як бог черепаху.

З цього приводу та ж газета «Асахі» надрукувала цікавого листа одного читача — свідка бійки в ресторані «Годжуон». Свідок пише, що він «захоплений рицарською поведінкою американських військовослужбовців. Під час баталії (саме так вишукано і було названо цю п'яну бійку) з підданими його величності короля Швеції дружині підданого його величності короля Швеції не було нанесено жодного удару. Це свідчить про високе розуміння американськими військовослужбовцями правил хорошого тону і може стати цінним виховним прикладом для всієї японської молоді».

Розгорівся дипломатичний скандал. Справа дійшла аж до Вашінгтона. Штаб Макартура вимушений був видати наказ «Про боротьбу за підвищення морального рівня американських окупаційних військ». Командування оголосило конкурс, в якому повинні були взяти участь усі американські військовослужбовці.

ЯНКІ-ФЕНОМЕН ІЗ РОТИ «Е»

Ось умови цього конкурсу: «З'єднанню (дивізії), військовослужбовці якого протягом місяця не вчинять убивств, згвалтувань або грабунків з застосуванням сили, буде вручено перехідний приз і почесну стрічку. Право зберігати почесну стрічку і приз дістає той підрозділ (полк), в якому за минулий місяць не буде жодного нового випадку захворювання на венеричні хвороби».

За лютий призу так нікому і не вручили. У березні також в усій армії не знайшлося жодного полку, жодного батальйону, яким можна було б вручити приз. Тоді командування вирішило нагородити роту.

Ледве-ледве розшукали підходящу роту «Е» 1-ої кавалерійської дивізії (так американці називають свої танкові дивізії), Але і в роті «Е» не знайшлося жодного взводу, жодного відділення, які б мали право зберігати приз. Приз і стрічку було вручено на індивідуальне зберігання одному солдатові, єдиному на всю окупаційну армію, який не вбивав, не гвалтував жінок, не чинив грабунків «з застосуванням сили» і не захворів на венеричну хворобу.

— Ось так живуть і розважаються янкі при дворі Макартура! — закінчив своє оповідання мій приятель. — Якщо пам'ятаєте, американці в знаменитій повісті Марка Твена «Янкі при дворі короля Артура» були куди пристойнішими.

Що ж! Видно, американське окупаційне яблучко недалеко впало від американської «демократичної» яблуньки.

Який піп — така й парафія!

Записав Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

КВІТИ

— Тату! — почув Тарас Силович і оглянувся.

У спецівці, з шахтарським капелюхом на голові, біля входу до оранжереї, стояла донька.

— Чого тобі?

— Завідуючий шахтою просить вас.

Садівник зрозумів:

— Квіти?

— Не знаю, — відповіла дівчина. — Мабуть, що так. У нас же вахта.

— Дуже ласий став твій завідуючий на квіти. І вчора йому давав, і позавчора, і сьогодні давай, — бурчав роздратовано Тарас Силович, ідучи поруч з дочкою. — Тільки й чуєш: квіти, квіти... А попросив узимку, щоб вугілля відпустили трохи більше для оранжереї, — відмовив: — Ліміт! — От і в мене ліміт вийшов.

Раптом зупинився:

— Хто зірвав квіти в крайньому вазоні?

— Я... Треба було в дитсадок.

— Для чого ж ти роздаєш без мого дозволу? — розсердився Тарас Силович. — Ти ж знаєш, що ті квіти я бережу до своїх іменин... Більше жодного стебельця тобі не дам! Зрозуміло?

Лукаві вогники засвітилися в очах дочки:

— Дасте!..

— Не дам...

— Дасте!..

* * *

На шахтному дворі Тарас Силович замовк. Тут ішли змінні збори. Шахтарі виступали один за одним, брали зобов'язання.

— Триста процентів!..

— П'ятсот!..

Кожне зобов'язання зустрічали оплесками. Тарас Силович не зчувся, як заспокоївся. Він забув, навіть, для чого його покликано, не помітив, коли дочка пішла від нього...

— Забезпечу транспортування руди! — почув Тарас Силович її голос і посміхнувся в уса.

— І вона туди ж. От коза!..

Садівник знав, що його донька роботяща, але в те, що вона обіцяла, не вірив: машина, вона норму знає.

Завідуючий шахтою покликав садівника до себе:

— Тарасе Силовичу! Сьогодні, як бачите, вахта, — пояснив він. — Всі хочуть як слід відзначити свято. Тих, що дадуть найбільше, треба зустріти, як ми з вами звикли... Потрібно п'ять-шість букетів.

Тарас Силович почервонів. Він на мить уявив собі оранжерею без єдиної квітки і енергійно закрутив головою:

— Не можу... Вас багато, а я один... Оранжерея мала...

— П'ять невеличких...

Суперечка тривала недовго: зійшлися на трьох.

* * *

Тарас Силович випровадив усіх з оранжереї і, залишившись наодинці, підійшов до своїх найлюбиміших квітів.

— Дещо ми залишили і для себе, — тихо промовив він і почав обережно вибирати квіти. Букет вийшов тугий, повний, вогкі барвисті пелюстки виблискували на сонці, немов їх натерли воском.

...Надвечір, перед виходом зміни із шахти, його покликали знову.

— Рятуйте, Тарасе Силовичу! Виручайте! — зустрів садівника завідуючий шахтою.

— Квітів немає! — категорично випалив старий. — Ще не виросли...

— Зважте момент, Тарасе Силовичу! Кучма Гнат брався набурити двісті тонн руди, — набурив шістсот. Василь Дудник зовсім зобов'язання не брав, а дав п'ятсот процентів норми. І таких сорок чоловік! Прошу, Тарасе Силовичу! Дочка ваша, Настя Тарасівна, також своє зобов'язання виконала.

— Ви мене дочкою не агітуйте! — розсердився старий. — Що там вона могла зробити?

— Як що? Всю руду, яку люди відбили, вона вивезла... Їй теж треба...

— Їй? Настусі? — перепитав садівник. — Їй не треба! А от їм... ну, добре... — Тарас Силович подумав одну мить, рішуче підкрутив вуса і сказав: — Тільки умова: мій найкращий, святковий букет піднесіть тому, хто попрацював найкраще — стахановцю на всю шахту!

* * *

Віддавши свій найкращий букет, старий ще з годинку порався біля вазонів.

— Ну, чия правда? — почув він у себе за плечима.

Обернувся.

Перед ним стояла Настуся з його найкращим букетом. Очі дівчини світилися переможною радістю.

Петро НОГІН.

м. Кривий Ріг.

АВТО-БІОГРАФІЯ

Я «МОСКВИЧ» малолітражний, народився 1949 року. Ще в молодому віці я потрапив на утримання колгоспу імені Калініна і постійно проживав у селі Високопіллі, цього ж району, Херсонської області.

11 травня 1950 року мені призначили техоглядини, на яких були присутні заступник начальника райміліції т. Пушкарьов і автоінспектор т. Шепотило. Вони визнали мене цілком технічно здоровим «Москвичем», але в колгосп не відпустили, а напоїли бензином і поїхали на прогулянку.

На привалі Пушкарьов та Шепотило теж напилися (не бензину, звичайно). Після самозаправки Пушкарьов і Шепотило сіли, один за руль, а другий поруч, і з ходу врізались у першу ж підводу, що трапилася на дорозі.

З зірваною рамою, погнутим капотом і розбитим мотором стою я тепер на подвір'ї Високопільського райвідділу міліції і з нетерпінням жду приїзду інспектора, який би влаштував огляд моїм техоглядачам.

ФІЗНЕКУЛЬТУРНИЙ ДИРЕКТОР

СВІТОВИЙ рекорд по оббиванню порогів поставив колектив добровільного спортивного товариства «Урожай» при Градизькій МТС (Полтавщина). Тридцять фізкультурників колективу з першого дня весняно-літнього спортивного сезону безперервно, день у день ходять до директора МТС т. Собка. Вони просять, благають, вимагають, щоб т. Собко і головний бухгалтер МТС перестали пасти своїх корів на спортмайданчику. А Собко не хоче переставати! Спортсмени просять, благають, вимагають, щоб директор МТС виселив з червоного кутка теслярну майстерню, щоб було де почитати газету, провести шахові змагання. А Собко не хоче виселяти!

Що ж тоді хоче т. Собко?

Він хоче показати, що фізкультура і спорт його не обходять.

От який фізнекультурний директор у Градизькій МТС!

Сподіваючись на сонячну погоду, керівники деяких колгоспів не подбали про будівництво критих токів.

— Чого це ти весь мокрий?

— Приснилося, що дощ пішов.

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

Остап ВИШНЯ

„Совайся, Ничипоре, совайся...“

ФАКТИ, ТІЛЬКИ ФАКТИ! ОЙ, НА ПРЕВЕЛИКИЙ ЖАЛЬ, ФАКТИ!

ДОВГО МАКСИМ ПОВЕРТАВСЯ

Село М.-Олександрівка, Березівського району на Одещині.

Приїхала кінопересувка й привезла картину «Повернення Максима». Розпродали того ж дня квитки. Демонстрація картини почалася тільки наступного дня. Максим повертався тільки дві частини. Потім — «заїло». Заїло аж на чотири години. Потім оголосили, що продовження буде завтра. Але і «завтра» Максим не повернувся, бо, як заявив кіномеханік, «нема бензину». А «нема бензину», мовляв, через те, що завідувач районного відділу кінофікації т. Ротштейн каже, що на бензин «нема ліміту». Насилу повернувся Максим у М.-Олександрівку тільки на четвертий день.

Бачите, яке довге у Березівському районі «Повернення Максима».

Тов. Ротштейн уміє швидко тільки квитки продавати, а демонструвати як слід кінокартини та частіше «соватися» з кінопересувкою по району — на це в нього «ліміту нема».

У М.-Олександрівці пересувка буває раз на місяць.

ДЕ Ж ТЕ КІНО СОВАЄТЬСЯ?

У Снігурівці, Миколаївської області, як у кожному районі, єсть відділ кінофікації. А у відділі єсть, як і належиться, завідувач відділу. У Снігурівці завідувача звуть т. Крангом. У Снігурівському районі є село Лизаветівка, в селі є два колгоспи: «Краще життя» і «Червоний партизан». У колгоспах і в селі єсть клуби. У січні — лютому 1950 року ні в колгоспах, ні в сільському клубі не було жодного кіносеансу.

За останні півроку кінокартини показувались од випадку до випадку. Пересувок у районі — шість.

Де ж вони соваються, тов. Кранг?

ЇЖТЕ, ЩО ДАЮТЬ

Колгосп «Вільна праця», Боровського району на Харківщині, — передовий колгосп. Од району він в 23 кілометрах. У графік кінофікаторів він чомусь не потрапив, і кінокартини колгоспники з «Вільної праці» бачать тоді, коли змилується кіномеханік. А кіномеханік за свою «милість» вимагає 150 крб. гарантії. Картини теж завозять за принципом: «Їжте, що дають». Бо без графіка.

КІНОТРІСЬ!

Село Майданівка, Бородянського району на Київщині. Неділя. Радість: присунулася з Бородянки кінопересувка. Фільм «Огонь». Перший сеанс — для дітей, другий — для дорослих. Перший сеанс. Через дві частини движок — трісь! Лагодив механік його, лагодив, потім: «Кіно не буде, буде завтра». Долагодився механік з отим движком з неділі аж до середи. Через чотири частини движок — трісь! Механік — лагодить. Учитель говорить дітям: «Ідіть, дітки, додому, бо вже пізній час». Почався сеанс для дорослих. Через п'ять частин движок — трісь! Кінець кіносеансу. Погас «Огонь». За ці трісь-трісь-трісь! — діти заплатили по 1 карбованцю, дорослі — по 2 крб. 75 коп.

ЗВУКОНІМЕ КІНО

Привезли якось в с. Ківшовату, Таращанського району (Київщина), кіно. Присунулася, значить, кінопересувка. Привезли фільм «Ми з Кронштадта». Чотириста чолсвіка глядачів, радісні та збуджені, зібралися в клубі подивитися кінокартину. А треба вам сказати, що кінопересувка в Ківшоватій — гість рідкісний. Зібралися глядачі, чекають. Ось уже й 11 година вечора, а картини нема. Об 11 годині, нарешті, кіно устами п'яного кіномеханіка нетвердо заговорило:

— Кіно каррр-гик! — тини сьогод-гик! — ні не буде!

А як демонстрували тут «Третій удар» (звуковий фільм!), кіномеханік запитував: «Є звук?» Зала відповідала: «Нема!».

Оце був єдиний звук у залі, де йшло звукове кіно.

* * *

От вам і кінодрама на 5 фактів, яка називається: «Кінопересувка», або «Совайся, Ничипоре, совайся».

Мораль цієї кінодрами така:

Міністерство кінематографії,
Ти наше серденько,
До колгоспної периферії
Присунься близенько...
Ще, ще, ще, ще і т. д., і т. п.

ГАВА ТА ШПАК

(БАЙКА)

Питає у Шпака
Одна пихата
Гава:
— За що тобі така
Шаноба, честь і слава?
Такий сіренький ти...
Але чому щороку
Займаєш хатку цю, затишну та високу?
Чому це дітвора, що про шпаківні дбає,
Мене камінням засипає,
І майже всяк,
Хто учиться стріляти,
Мене, а не тебе спішить на мушку взяти, —
Скажи, чому це так? —
Запитує, аж плаче:
— Як слави заслужить? Навчи,
мій друже Шпаче!
Та Шпак на річ таку
Лише глузливо свиснув:
— Для слави треба буть,
Насамперед, к о р и с н и м!

С. КОВАЛЕНКО.

м. Ізюм.

— Щоб лікуватися в цьому санаторії, треба мати залізне здоров'я.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

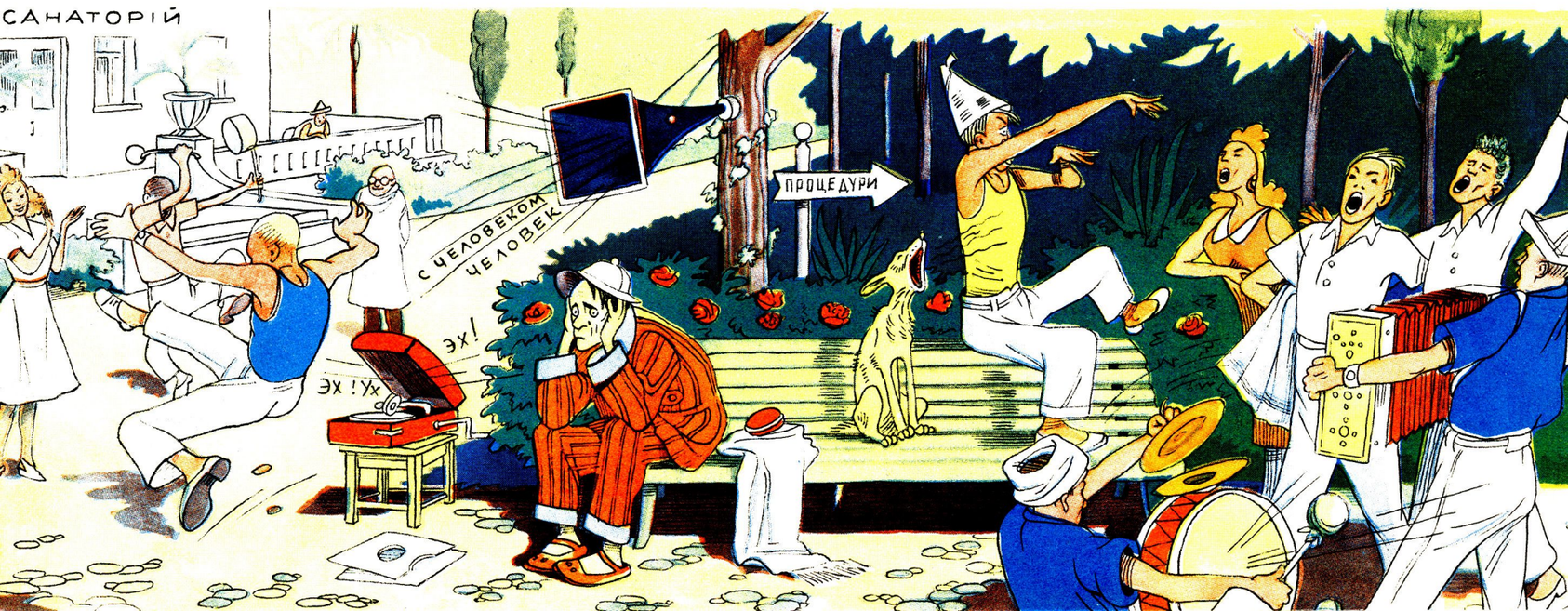

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Весела, видно, натура у т. Журавльова, заступника голови райкому профспілки залізничників Іловайського відділку. У відповідь на вимогу колективу щебеневого заводу асигнувати кошти на придбання спортивного інвентаря і музичних інструментів т. Журавльов надіслав нам «кошторис витрат по тимчасовій непрацездатності».

Точно, як у тій приказці: ти йому за здравіє, а він тобі за упокой!

М. ЛИЖНИК.

Південно-Донецька залізниця.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Факти такі: влітку 1949 року київська артіль «Техрадіо» склала договір на будівництво радіовузла з колгоспом ім. К. Маркса с. Рудня-Вересня. Монтаж вузла було закінчено лише на початку цього року. Протягом чотирьох днів у колгоспі говорило радіо, на п'ятий — замовкло. Як виявилося, вузол було обладнано старим устаткуванням.

В світлі цього легко зрозуміти глибокий сенс висловлення: «Мовчання — золото». Мовчазний радіовузол коштував колгоспові кругленьку суму — 15 тисяч карбованців!

Чи можна після цього замовчувати халтурну роботу артілі «Техрадіо»?!

Ф. СТАНКЕВИЧ.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Тобі, звичайно, відомо, що споконвіку дерева садили лише ранньої весни або восени. А в нас оце тільки недавно редактори райгазет та завідувачі друкарень одержали з обласного управління у справах поліграфпідприємств, видавництв та книжкової торгівлі таку директиву **«...Вжиміть всіх заходів до того, щоб здійснити намічені плани по розведенню садівництва (?!) та озелененню дворів і прилеглої до редакції, друкарні та книжкової крамниці вулиці. Про зроблене повідомте».**

Те, що дерево, коли його посадити влітку, не прийметься, авторів директиви не обходить! Посадіть, мовляв, виконайте директиву, а там хоч і трава не рости!..

І. КАПЛУН.

м. Новий Буг,
Миколаївської області.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Є в Одесі одне підприємство, яке, без перебільшення, купається в молоці. Це — завод «Металоширвжиток» Міністерства місцевої промисловості.

Випускає цей завод молочні бідони, які по всіх правилах закриваються і всупереч усім правилам пропускають молоко. Мало сказати — пропускають. Наповнять на зливпункті отакі бідони молоком, завантажать ними машину, а на місце призначення прибуває один тільки посуд. Від молока лише мокрий слід на дорозі залишається.

Просимо тебе, Перче, довести до відома всіх читачів, що авторське право на ці бідоницідилки належить директору заводу «Металоширвжиток» В. І. Ройтбургу.

В. ГРИГОРЕНКО.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

На Мар'янському черепашковому кар'єрі, що підлягає Дніпропетровському обласному управлінню промисловості будівельних матеріалів, механізовано лише єдиний процес — знімання з роботи директорів і майстрів: за короткий строк у нас уже третій директор і третій майстер. Решта робіт, на жаль, провадиться вручну — як за царя Панька, коли була земля тонка.

Чи не можна порадити начальникові управління Полуянському, щоб він передусім механізував видобуток каменю?

О. ЗАМОРІЙ.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Робітникам, які живуть у м. Боково-Антраціті, здається, що треба було б зробити перерозподіл водних ресурсів. У південній частині міста води вже кілька років немає, а в північній — її дівати нікуди.

Писали ми вже про це і голові виконкому міської Ради т. Махненкові, і секретареві райкому КП(б)У т. Григор'єву, і редакторові райгазети т. Дундурові — у відповідь тільки булькнуло. Мовчать товариші, мов у рот води набрали. Добре, що хоч булькнуло!

І. ЛОЗИЧЕНКО.

Ворошиловградська область.

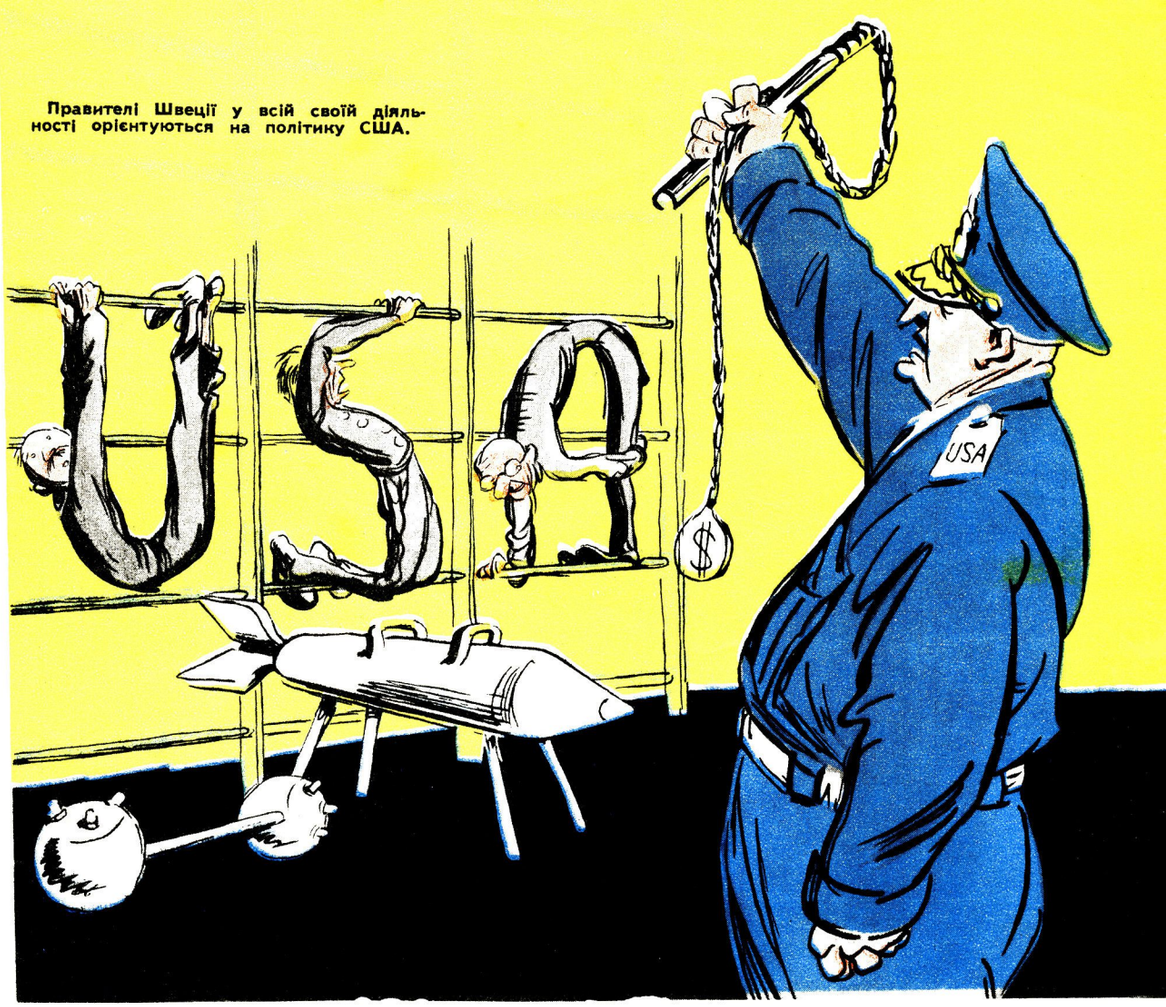

Правителі Швеції у всій своїй діяльності орієнтуються на політику США.

Мал. В. СЛИЩЕНКА

УРОК ЛАКЕЙСЬКОЇ ГІМНАСТИКИ.

Вправи на шведській стінці.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У № 7 ПЕРЕЦЬ надрукував листа про те, що заступник голови виконкому Джулинської райради (Вінницька область) т. Сащук А. Ю. порушує Статут сільськогосподарської артілі.

Виконком райради визнав критику ПЕРЦЯ правильною і **оголосив т. Сащукові сувору догану з попередженням.**

* * *

ПЕРЕЦЬ у № 9 в замітці «Згубна щітка» критикував Подільський райпромкомбінат (м. Київ) за виробництво недоброякісних зубних щіточок. Міністерство місцевої промисловості УРСР повідомило, що **випуск щіточок із штучної щетини припинено. Тепер їх будуть робити лише з натуральної щетини.**

* * *

У зв'язку з опублікуванням у № 9 ПЕРЦЯ фейлетона «Власношкурники», Білоцерківський міськком КП(б)У (Київщина) повідомив, що **директорові крупзаводу т. Рошковському оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки і запропоновано забезпечити належне керівництво підсобним господарством заводу.**

* * *

Голова Іванковецького колгоспу «День урожаю» (Козятинський район) Вознюк грубо порушував Статут сільськогосподарської артілі. Група колгоспників, поскаржилася ПЕРЦЮ. **Виїзна сесія Вінницького облсуду, розглянувши справу, засудила Вознюка до п'яти років позбавлення волі.**

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. **Тел. 5-30-31 4-65-56 дод. 53 і 71. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.**

Журнал «Перець» № 13 (192) **(на украинском языке).** Підписано до друку 29. VI. 1950 р. Формат 70×105 см. 1 друк. арк.

БФ 02271. Друкарня видавництва «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 2696. Тираж 50.000 прим.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Уоллстрітовець: — Я цього не переживу!